תלמוד ירושלמי
(מנוקד ומפוסק על ידי דן בארי)

סדר מועד

מַסֶּכֶת מוֹעֵד קָטָן פֶּרֶק ב

[מוֹעֵד קָטָן ב,א]
[הֲלָכָה א]

מִי שֶׁהָפַךְ אֶת זֵיתָיו,
וְאֵרְעוֹ אֵבֶל אוֹ אֹנֶס, אוֹ שֶׁהִטְעוּהוּ,
טוֹעֵן קוֹרָה רִאשׁוֹנָה וּמַנִּיחָהּ לְאַחַר הַמּוֹעֵד.
דִּבְרֵי רְבִּי יְהוּדָה.
רְבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
זוֹלֵף וְגוֹמֵר כְּדַרְכּוֹ.

[תלמוד]

אֲנַן תְּנֵינַן:
"מִי שֶׁהָפַךְ אֶת זֵיתָיו".
תָּנֵי רַבִּי חִיָּה:
מִי שֶׁהָיוּ זֵיתָיו הֲפוּכִין וּשְׁנוּיִין.
מַתְנִיתַן צְרִיכָה לְרַבִּי חִיָּה,
וּדְרַבִּי חִיָּה צְרִיכָה לְמַתְנִיתַן.
אִילּוּ תְּנֵינַן, וְלָא תְנָא רַבִּי חִיָּה,
הֲוֵינַן אָמְרִין:
לָא אֲמַרְנַן אֶלָּא מִי שֶׁהֲפָכָן פַּעַם אַחַת,
אֲבָל אִם הֲפָכָן וּשְׁנָיָן, דִּבְרֵי הַכֹּל מֻתָּר.
הֲוֵי צָרְכָה לְמַתְנִיתֵיהּ דְּרַבִּי חִיָּה.
אוֹ אִלּוּ תְנָא רַבִּי חִיָּה וְלָא תְנֵינַן אֲנַן,
הֲוֵינַן אָמְרִין:
לָא אֲמַרְנַן אֶלָּא מִי שֶׁהֲפָכָן וּשְׁנָיָן,
אֲבָל אִם הֲפָכָן פַּעַם אַחַת, דִּבְרֵי הַכֹּל אָסוּר.
הֲוֵי צָרְכָא לְמַתְנִיתַן וְצָרְכָא לְמַתְנִיתָא דְרַבִּי חִיָּה.
אָמַר רַבִּי פִּינְחָס בֵּירַבִּי זַכַּי:
מַתְנִיתָה, בַּעֲטִינִים. <צבורים במעטן>
מָה דְתָנֵי רַבִּי חִיָּה, בְּגַרְגְּרִים. <שהתבשלו בשמש>
רַבָּנִין דְּקֵיסָרִין אָמְרִין:
מַתְנִיתַן כְּרַבִּי יוֹסֵה,
וּמָה דְתָנֵי רַבִּי חִיָּה, כְּרַבִּי יוּדָה.
רַבִּי יוּדָה אוֹמֵר:
יֹאבַד דָּבָר מְמֻעָט, וְאַל יֹאבַד דָּבָר מְרֻבֶּה;
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אַל יֹאבַד דָּבָר כָּל עִקָּר.

רַבִּי יוּדָה בַּר פַּזִּי בְּשֵׁם רַבִּי יוֹחָנָן:
כַּשֵּׁם שֶׁהֵן חֲלוּקִין כָּאן,
כָּךְ הֵם חֲלוּקִין בְּהִלְכוֹת אֵבֶל,
דְּתָנֵי:
"אֵלּוּ דְּבָרִים שֶׁעוֹשִׂין לָאָבֵל בִּימֵי אֶבְלוֹ:
דּוֹרְכִין אֶת עַבְטוֹ, <כלי לצבירת ענבים לפני הדריכה>
וְזוֹלְפִין אֶת יֵינוֹ, <מוציאים את היין מן הבור>
וְגָפִין אֶת חָבִיּוֹתָיו, <סותמים>
וְזֵיתָיו הֲפוּכִין וּשְׁנוּיִין, טוֹעֲנָן כְּדַרְכָּן,
וּמַשְׁקִין בֵּית הַשְּׁלָחִין שֶׁלּוֹ, בְּשֶׁהִגִּיעַ זְמַנּוֹ לִשְׁתּוֹת,
וְזוֹרְעִין אֶת נִירוֹ פִּשְׁתָּן בָּרְבִיעָה. <שדה חרושה>
דִּבְרֵי רַבִּי יוּדָה.
אָמְרוּ לוֹ:
אִם אֵינָהּ נִזְרַעַת פִּשְׁתָּן, תִּזָּרַע מִין אַחֵר.
אִם אֵינָהּ נִזְרַעַת בְּשַׁבָּת זוֹ, תִּזָּרַע בְּשַׁבָּת אַחֶרֶת."
מַנּוּ "אָמְרוּ לוֹ"?
רַבִּי יוֹסֵה.
מְחַלְּפָה שִׁיטָתֵיהּ דְּרַבִּי יוּדָה!
תַּמָּן הוּא אָמַר:
"יֹאבַד דָּבָר מִמְּעָט וְאַל יֹאבַד דָּבָר מְרֻבֶּה",
וְכָא אָמַר הָכֵן!
שַׁנְיָא הִיא תַּמָּן, שֶׁדַּרְכּוֹ לְהֵעָרִים.
וְכָל שֶׁכֵּן מְחַלְּפָה שִׁיטָתֵיהּ דְּרַבִּי יוֹסֵה!
מָה אִן תַּמָּן, שֶׁדַּרְכּוֹ לְהַעֲרִים,
אַתְּ אָמַר "מֻתָּר",
כָּאן, שֶׁאֵין דַּרְכּוֹ לְהַעֲרִים, לֹא כָל שֶׁכֵּן?
אָמַר רַבִּי חִינְנָה:
מַנּוּ "אָמְרוּ לוֹ"?
חֲכָמִים,
שֶׁהֵן בְּשִׁיטַת רַבִּי יוּדָה בַּמּוֹעֵד.

[מוֹעֵד קָטָן ב,ב]
הֲלָכָה ב

וְכֵן מִי שֶׁהָיָה יֵינוֹ בְתוֹךְ הַבּוֹר,
וְאֵרְעוֹ אֵבֶל אוֹ אֹנֶס אוֹ שֶׁהִטְעוּהוּ,
זוֹלֵף וְגוֹמֵר וְגָף כְּדַרְכּוֹ.
דִּבְרֵי רַבִּי יוֹסֵה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
עוֹשֶׂה לוֹ לְמוּדִים,
בִּשְׁבִיל שֶׁלֹּא יַחְמִיץ.

[תלמוד]

אָמַר רַבִּי זְעוֹרָא:
לֹא אָמַר אֶלָּא
"וְכֵן מִי שֶׁהָיָה יֵינוֹ בְּתוֹךְ הַבּוֹר".
הָא כַּתְּחִלָּה, אָסוּר.
מָה אֲנָן קָיְמִין? <בכמה אנו עוסקים>
אִם בְּשֶׁהִגִּיעַ זְמַנּוֹ לִבְצֹר, וְלֹא בָצַר,
הוּא חֲטָא עַל נַפְשֵׁיהּ;
אִם בְּשֶׁלֹּא הִגִּיעַ זְמַנּוֹ לִבְצֹר,
יָכֵיל הֲוָה קָאֵים! <יכול היה להתקיים>
אֶלָּא כִּי נַן קָיְמִין,
בְּשֶׁהִגִּיעַ זְמַנּוֹ לִבְצֹר
הֲוָה סָבַר דּוּ יָכֵיל קָיֵם וְלָא קָם.
כְּהָדָא:
רַבִּי שִׁמְעוֹן בֵּירַבִּי יַנַּי
קְטַף כַּרְמֵיהּ בְּמוֹעֲדָא.
חֲמוֹנֵיהּ כָּל עַמָּא וְקַטְפּוּן בָּתְרֵיהּ.
בְּשַׁתָּא חוריתאי שַׁבְקֵיהּ וְיָבֵשׁ.
יַלְפּוּן מְקַלְקַלְתָּא, וּמְתַקַּנְתָּא לָא יַלְפּוּן.
רַב חִיָּה בַּר אָשֵׁי בְּשֵׁם רַב:
הוֹהָרָא, שְׁרֵי מֶעְבְּדְנַהּ בְּמוֹעֲדָא, <רשת לדייג> [808]
לָצוּד בָּהּ דָּגִים בְּמוֹעֲדָא.
רַבִּי יְהוּדָה הוֹרִי בְּאִלֵּין מְהוֹלַיָּא, <נפות>
שְׁרֵי מֶעְבְּדִנּוּן בְּמוֹעֲדָא לְצֹרֶךְ הַמּוֹעֵד.
רַבִּי אָמִי הוֹרִי בְּאִלֵּין פֶּמְפַּיָּא, <מגרדות>
שְׁרֵי מֶעְבְּדִנּוּן בְּמוֹעֲדָא לְצֹרֶךְ הַמּוֹעֵד.
רַבָּנִין דְּקֵיסָרִין אָמְרִי:
מַסִּיקִין לָפָּסִין וקְדֵרוֹת לְצֹרֶךְ הַמּוֹעֵד. <סירים>
שְׁמוּאֵל אָמַר:
זָפְתִין גַּרְבָּא וְלָא זָפְתִין כּוּזָתא, <מורחים בזפת חבית ולא כד>
זָפְתִין גַּרְבָּא, דְּזִפְתָּא דַקְדִּיקָא, <דקה>
וְלָא זָפְתִין כּוּזָתא, דְּזִפְתָּא גַלִּידָא. <עבה>
אִית דִּמְחַלְּפִין:
זָפְתִין כּוּזָתא וְלָא זָפְתִין גַּרְבָּא,
זָפְתִין כּוּזָתא שֶׁהִיא לְשָׁעָה,
וְלָא זָפְתִין גַּרְבָּא שֶׁהִיא לִשְׁהוֹת.

[מוֹעֵד קָטָן ב,ג]
הֲלָכָה ג

מַכְנִיס אָדָם פֵּרוֹתָיו מִפְּנֵי הַגַּנָּבִים,
וְשׁוֹלֶה פִּשְׁתָּנוֹ מִן הַמִּשְׁרָה,
בִּשְׁבִיל שֶׁלֹּא תֹאבַד,
וּבִלְבַד שֶׁלֹּא יְכַוֵּן אֶת מְלַאכְתּוֹ בַּמּוֹעֵד.
וְכֻלָּן, אִם כִּוְּנוּ אֶת מְלַאכְתָּן בַּמּוֹעֵד, יֹאבֵדוּ.

[תלמוד]

וּדְלָא כְּרַבִּי יוּדָה, דְּרַבִּי יוּדָה אָמַר:
יוֹשֵׁב וְשׁוֹמֵר.
רַבִּי יַעֲקֹב בַּר אַחָא בְּשֵׁם רַבָּנִין:
פְּרַגְמַטְיָא אָבְדָה, <סחורה אובדת>
שְׁרֵי מְטַלְטָלְתַהּ בְּמוֹעֲדָא.
רַבִּי יַעֲקֹב בַּר אַחָא בְּשֵׁם רַבִּי יַסָּא:
הָדָא שַׁיָּרְתָא,
שְׁרֵי מִזְבּוֹן מִנַּהּ בְּמוֹעֲדָא.
הֲוָה יָדַע דְּשַׁיָּרְתָא מֵעוֹל וּמֵזָלָא עֲבִידְתֵיהּ, <להכנס ולהוזיל סחורתו>
אֲמַר רַבִּי מָנָא:
אִן יָדַע דְּלָא מְזַבֵּין, <אם יודע שאם לא מוכר>
הוּא פָּחַת מִן קַרְנָא, יְזַבֵּן,
וְאִן לָא, לָא יְזַבֵּן.
אֲמַר רַבִּי יוֹסֵה בַר בּוּן:
אַגְרָא וְקָרְנָא, קֶרֶן הוּא.
אִן יָדַע דְּלָא מְזַבֵּין,
הוּא פָּחַת מִן אַגְרָא, יְזַבֵּן,
וְאִן לָא, לָא יְזַבֵּן.
רַבִּי יוֹנָה וְרַבִּי יוֹסֵה הוֹרוּן בְּהָדֵן לְסוּטָה, <צעיף>
שְׁרֵי מְזַבָּנְתֵיהּ בְּמוֹעֲדָא לְצֹרֶךְ הַמּוֹעֵד. <מותר למוכרו>
רַבִּי יִצְחָק בֵּירַבִּי לְעָזָר
מְפַקֵּד לְרַבִּי הוֹשַׁעְיָה בֵּירַבִּי שַׁמַּי,
דַּהֲוָה פָּרוֹשׁ: <שהיה מפליג בים>
אִן אַתְּ יָדַע דְּאַתְּ מְזַבֵּין,
וְאֶלְפָּא מוֹרְכָא לָךְ, <והאוניה מחכה לך>
וְאַתְּ אָתֵי מִסְתֵּי גַּבָּן, זַבֵּן, <ואתה בא ? אצלנו>
וְאִן לָא, לָא תְזַבֵּן.
רַבִּי יוֹנָה בוֹצְרָיָה הֲוָה לֵיהּ סִפְרִין.
אֲתָא שְׁאַל לְרַבִּי חוּנָא:
מַהוּ מְזַבָּנְתוֹן בְּמוֹעֲדָא? <למוכרם>
אָמַר לֵיהּ:
מְחַדֵּי אַתְּ מוֹעֲדָא, שָׁתֵי אַתְּ קוֹנְדִּיטוֹן. <שמח אתה במועד>
רַבִּי חֲנַנְיָה חַבְרוֹן דְּרַבָּנִין אָמַר:
פְּרַגְמַטְיָא נִגְבֵּית מִנִּכְסֵי יְתוֹמִין קְטַנִּים.
הֲווֹן בָּעֵי מֵימַר:
בְּשֵׁשֶׁת עֵדִים יוֹדְעִים.
הָא אִם אֵין עֵדִים יוֹדְעִין, לֹא.
רַבָּנִין דְּקֵסָרִין בְּשֵׁם רַבִּי לָא:
לָכֵן צְרִיכָה, בְּשֵׁשֶׁת עֵדִים יוֹדְעִין.
הָא אִם אֵין עֵדִים יוֹדְעִין, נֶעֱשֵׂית כְּפִקָּדוֹן.
כָּךְ אָנוּ אוֹמְרִים:
פִּקָּדוֹן לֹא יִגְבֶּה מִנִּכְסֵי יְתוֹמִין קְטַנִּים!
מַה בֵּינוֹ לְמַלְוֶה?
מַלְוֶה נִתְּנָה לְהוֹצָאָה,

וְזֶה לֹא נִתַּן לְהוֹצָאָה.

אָמַר רַבִּי בָּא בַּר מַמָּל:
אִלּוּ הָיָה לִי מִי שֶׁיִּמָּנֶה עִמִּי,
הִתַּרְתִּי בְּשַׂר בְּכוֹר לְהִשָּׁקֵל בְּלִיטְרָא,
וְהִתַּרְתִּי שֶׁיְּהוּ עוֹשִׂין מְלָאכָה בְּחוּלּוֹ שֶׁלַּמּוֹעֵד.
כְּלוּם אָסְרוּ בְּשַׂר בְּכוֹר לְהִשָּׁקֵל בְּלִיטְרָא,
לֹא כְדֵי שֶׁיְּהוּ מוֹכְרִין אוֹתוֹ בְּזוֹל?
וְהֵן מַעֲרִימִין עָלָיו וּמוֹכְרִין אוֹתוֹ בְּיוֹקָר.
כְּלוּם אָסְרוּ לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּחוּלּוֹ שֶׁלַּמּוֹעֵד,
לֹא כְדֵי שֶׁיְּהוּ אוֹכְלִין וְשׁוֹתִין וִיגֵעִין בַּתּוֹרָה?
וְאִינּוּן אָכְלִין וְשָׁתִין וּפָחֲזִין.

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן:
אִם הִזְכִּירוּךְ לַבּוּלֵי, <להיות חבר במועצת העיר>
יְהֵא הַיַּרְדֵּן בַּעַל גְּבוּלָךְ. <מותר לך לרדת מן הארץ>
אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן:
קוֹבְלִין לָרָשׁוּת לְהִפָּטֵר מִבּוּלֵי. <מתלוננים לשלטון>
אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן:
לוֹוִין בְּרִבִּית לַחֲבוּרַת מִצְוָה וּלְקִדּוּשׁ הַחֹדֶשׁ.
רַבִּי יוֹחָנָן,
בְּצַפְרָא הֲוָה נְחַת לִכְנִישְׁתָּא,
וַהֲוָה מְלַקֵּט פֵּרוּרִין וְאָכֵל, וְאָמַר:
יְהֵא חֶלְקִי עִם אִלֵּין דְּאַכְלוּן הָכָא רוּמְשִׁית. <שאכלו כאן בערב>

[מוֹעֵד קָטָן ב,ד]
הֲלָכָה ד

אֵין לוֹקְחִין בָּתִּים, עֲבָדִים וּבְהֵמָה וַאֲבָנִים,
אֶלָּא לְצֹרֶךְ הַמּוֹעֵד,
אוֹ לְצֹרֶךְ הַמּוֹכֵר,
שֶׁאֵין לוֹ מַה יֹּאכַל.
אֵין מְפַנִּין מִבַּיִת לְבַיִת,
אֲבָל מְפַנֶּה הוּא לַחֲצֵרוֹ,
מִפְּנֵי שֶׁשִּׂמְחָה הִיא לוֹ.
אֵין מְבִיאִין כֵּלִים מִבֵּית הָאֻמָּן.
אִם חוֹשֵׁשׁ לָהֶן, מְפַנָּן לְחָצֵר אַחֶרֶת.

[תלמוד]

נִיחָא כֻּלְּהֹן.
אֲבָנִים?
כְּהָדָא:
"אִם הָיָה כָּתְלוֹ גּוֹהֶה, סוֹתְרוֹ וּבוֹנֵהוּ."
וְיִסְתֹּר וְלֹא יִבְנֶה!

רַבִּי חֲנַנְיָה בְּשֵׁם רַבִּי יוֹחָנָן:
הִתִּירוּ סוֹפוֹ מִפְּנֵי תְחִלָּתוֹ,
שֶׁאִם אוֹמֵר אַתְּ לוֹ שֶׁלֹּא יִבְנֶה,
אַף הוּא אֵינוֹ סוֹתְרוֹ,
וְנִמְצָא בָּא לִידֵי סַכָּנָה.

רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי שָׁאַל לְרַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן לָקִישׁ:
מַהוּ לִקַּח בָּתִּים מִן הַגּוֹי?
אָמַר לֵיהּ:
אִמַּת רַבִּי שָׁאַל?
בַּשַּׁבָּת?
תְּנֵי:
"בַּשַּׁבָּת מֻתָּר".
כֵּיצַד הוּא עוֹשֶׂה?
מַרְאֶה לוֹ כִּיסִין שֶׁל דֵּינָרִין,
וְהַגּוֹי חוֹתֵם, וּמַעֲלֶה לָאַרְכָיִים. <משרד שמירת החוזים של העיר>
שֶׁכֵּן מָצָאנוּ שֶׁלֹּא נִכְבְּשָׁה יְרִיחוֹ אֶלָּא בַּשַּׁבָּת,
דִּכְתִיב:
(יְהוֹשֻׁעַ ו,ג) "כֹּה תַעֲשֶׂה שֵׁשֶׁת יָמִים".
וּכְתִיב:
"וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תָּסֹבּוּ אֶת הָעִיר שֶׁבַע פְּעָמִים",
וּכְתִיב:
(דְּבָרִים כ,כ) "עַד רִדְתָּהּ", אֲפִלּוּ בַּשַּׁבָּת.

הֲרֵי שֶׁאֵין לוֹ מַה יֹּאכַל,
קוֹצֵר וּמְעַמֵּר וְדָשׁ,
וּבִלְבַד שֶׁלֹּא יָדוּשׁ בְּפָרָה.
בִּמְסַפֵּק לַיָּחִיד,
אֲבָל בִּמְסַפֵּק לָרַבִּים, דָּשׁ וַאֲפִלּוּ בְּפָרָה.

אֵין מְפַנִּין מִדִּירָה נָאָה לְדִירָה נָאָה,
וְלֹא מִדִּירָה כְאוּרָה לְדִירָה כְאוּרָה. [809]
וְלֹא מִדִּירָה כְאוּרָה לְדִירָה נָאָה,
וְאֵין צָרִיךְ לוֹמַר מִדִּירָה נָאָה לְדִירָה כְאוּרָה.
וּבְתוֹךְ שֶׁלּוֹ, *<אל תוך דירה השייכת לו>*
אֲפִלּוּ מִדִּירָה נָאָה לְדִירָה כְאוּרָה,
שִׂמְחָה לָאָדָם בְּשָׁעָה שֶׁהוּא דָּר בְּתוֹךְ שֶׁלּוֹ.

אֵין מְפַנִּין אֶת הַמֵּת וְאֶת הָעֲצָמוֹת
מִקֶּבֶר מְכֻבָּד לִמְכֻבָּד,
וְלֹא מִבָּזוּי לְבָזוּי,
וְלֹא מִבָּזוּי לִמְכֻבָּד,
אֵין צָרִךְ לוֹמַר מִן הַמְּכֻבָּד לַבָּזוּי.
וּבְתוֹךְ שֶׁלּוֹ, אֲפִלּוּ מִן הַמְּכֻבָּד לַבָּזוּי,
עָרֵב לָאָדָם בְּשָׁעָה שֶׁהוּא נִנּוֹחַ אֵצֶל אֲבוֹתָיו.

״אֵין מְבִיאִין כֵּלִים מִבֵּית הָאֻמָּן.
אִם חוֹשֵׁשׁ לָהֶן, מְפַנָּן לְחָצֵר אַחֶרֶת.״
הָדָא אָמְרָה,
פְּרַגְמַטְיָא אָבְדָה, <סחורה אובדת>
שְׁרֵי מְטַלְטָלָתַהּ בְּמוֹעֲדָא.

[מוֹעֵד קָטָן ב,ה]
הֲלָכָה ה

מְחַפִּין אֶת הַקְּצִיעוֹת בְּקַשׁ.
רְבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אַף מְעַבִּין.
מוֹכְרֵי פֵרוֹת, כְּסוּת וְכֵלִים,
מוֹכְרִין בְּצִנְעָה לְצֹרֶךְ הַמּוֹעֵד.
הַצַּיָּדִין וְהָרָשׁוֹשׁוֹת וְהַגָּרוֹסוֹת <טוחני געינים לגריסים>
עוֹשִׂין בְּצִנְעָה לְצֹרֶךְ הַמּוֹעֵד.
רְבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
הֵן הֶחְמִירוּ עַל עַצְמָן.

[תלמוד]

כֵּנִי מַתְנִיתָה, ״מְעַבִּין״. <ולא: אף מעבין>
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
יֹאבַד דָּבָר מְמֻעָט, וְאַל יֹאבַד דָּבָר מְרֻבֶּה.
רַבִּי יוֹסֵה אוֹמֵר:
אַל יֹאבַד דָּבָר כָּל עִקָּר.
כָּהֲנָא אָמַר:
אִית מִלִּין בְּמוֹעֵד דִּקְשֵׁיָן מִן אֲהִילוֹת וּמִן נְגָעִים.
תַּמָּן אָמַר רַב יִרְמְיָה בְּשֵׁם רַב:
פּוֹרְסִין מַחֲצֶלֶת עַל גַּבֵּי שִׁפּוּף בַּשַּׁבָּת, <על לבנים, להצילן מן הגשם>
וְכָא הוּא אָמַר הָכֵן!
רַבָּנִין דְּקֵיסָרִין בְּשֵׁם רַבִּי יַעֲקֹב בַּר אַחָא:
לִתְלֹשׁ מִן הַקַּרְקַע בֵּינֵיהוֹן:
רַבָּנִין אָמְרִי:
קוֹצֵר וּמְעַבֶּה.
רַבִּי יוּדָה אוֹמֵר:
לֹא יִקְצֹר, אֶלָּא יְעַבֶּה. <יעשה אותם ערימה>

קִבְּלוּ עֲלֵיהֶן חָרָמֵי טִיבֶּרְיָה <דייגים בחרמים, רשתות>
וְרָשׁוֹשֵׁי עַכּוֹ וְגָרוֹסֵי צִפּוֹרִין <כותשי גרעינים ועושי גריסים>
שֶׁלֹּא לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּחוּלוֹ שֶׁלַּמּוֹעֵד.
נִיחָא גָּרוֹסֵי צִפּוֹרִין, רָשׁוֹשֵׁי עַכּוֹ.
חָרָמֵי טִיבֶּרְיָה,
וְאֵינָן מְמַעֲטִין בְּשִׂמְחַת הָרֶגֶל?

צָד הוּא בַּחַכָּה, צָד הוּא בַּמִּכְמֹרֶת.
אֲפִלּוּ כֵן, אֵינָן מְמַעֲטִין בְּשִׂמְחַת הָרֶגֶל?
רַבִּי אָמִי מֵקֵל לוֹן, *<בז להם>*
שֶׁהֵן מְמַעֲטִין בְּשִׂמְחַת הָרֶגֶל.

סוף פרק ב מועד קטן